

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (apelāciju palāta)

2007. gada 23. maijā *

Lieta T-223/06 P

par apelācijas sūdzību pret Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2006. gada 13. jūlija rīkojumu lietā F-102/05 *Ole Eistrup*/Parlaments (Krājums-CDL, I-A-1-89. un II-A-1-329. lpp.), ar ko tiek lūgts šo rīkojumu atcelt,

Eiropas Parlaments, ko pārstāv H. fon Hercens [*H. von Herten*] un L. Knudsenas [*L. Knudsen*], pārstāvji,

prasītājs,

otrs lietas dalībnieks —

Ole Eistrup, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Knēbelē [*Knebel*] (Dānija), ko pārstāv S. Hjelmborgs [*S. Hjelmborg*] un M. Onorē [*M. Honoré*], advokāti,

prasītājs pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — dāņu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (apelāciju palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs B. Vesterdorfs [*B. Vesterdorf*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*], J. Pirungs [*J. Pirrung*], M. Vilars [*M. Vilaras*] un I. Legāls [*H. Legal*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Ar apelāciju, kas celta saskaņā ar Tiesas Statūtu pielikuma 9. pantu, Parlaments lūdz atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2006. gada 13. jūlija rīkojumu lietā F-102/05 *Eistrup*/Parlaments (Krājums-CDL, I-A-1-89. un II-A-1-329. lpp., turpmāk tekstā — “apstrīdētais rīkojums”), ar kuru Civildienesta tiesa noraidīja iebildumu par nepieņemamību, kuru tas tika izvirzījis, apgalvojot, ka ir pārkāpta Pirmās instances tiesas reglamenta 43. panta 1. punkta pirmā daļa, kas *mutatis mutandis* ir piemērojama Civildienesta tiesai saskaņā ar 3. panta 4. punktu Padomes 2004. gada 2. novembra Lēmumā 2004/752/EK, Euratom, ar ko izveido Eiropas Savienības Civildienesta tiesu (OV L 333, 7. lpp.), jo prasītāja pirmajā instancē advokāts pieteikumu par lietas ierosināšanu, tā vietā, lai to izdarītu ar roku, bija parakstījis ar zīmogu, kas attēlo šī advokāta parakstu.

Par tiesvedību pirmajā instancē

- 2 Ar prasību, kas sakotnēji celta Pirmās instances tiesā 2005. gada 20. oktobrī, Eistrups [*Eistrup*] lūdza, pirmkārt, atcelt 2004. gada 13. decembra lēmumu, ar kuru Parlaments noteica, viņaprāt, nepietiekamu summu kā atlīdzību par novēlotu atgriešanos pēc atvaļinājuma personisku iemeslu dēļ, kā arī atcelt 2005. gada 12. jūlija lēmumu, ar ko noraida viņa sūdzību pret 2004. gada 13. decembra lēmumu, un, otrkārt, piespriet Parlamentam atlīdzināt viņam nodarīto kaitējumu.
- 3 Konstatējusi, ka prasības pieteikumā ir Eistrupa advokāta zīmogs ar viņa parakstu, Pirmās instances tiesas kanceleja ar 2005. gada 25. oktobra vēstuli lūdza šo advokātu iesniegt savus apsvērumus šajā sakarā, proti, par to, vai nav pārkāpta Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmā daļa, saskaņā ar ko “katra procesuālā dokumenta oriģinālu paraksta attiecīgā lietas dalībnieka pārstāvis vai advokāts”.
- 4 Atbildē Eistrupa advokāts ar 2005. gada 5. novembra vēstuli apliecināja, ka ir uz prasības pieteikuma attēlotā paraksta autors. Viņš piebilda, ka saskaņā ar Dānijas tiesībām šāds paraksta veids ir pieļaujams.
- 5 Pēc tam Pirmās instances tiesas kanceleja Parlamentam iesniedza pieteikumu par lietas ierosināšanu, kā arī iepriekš minēto vēstuli.
- 6 Atsevišķā dokumentā, kas iesniegts 2005. gada 15. decembrī, Parlaments iesniedza iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 114. panta 1. punktu. Prasītājs savus apsvērumus šīs iebildes sakarā iesniedza 2006. gada 10. aprīlī.

- 7 Ar 2005. gada 15. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesa, piemērodama Lēmuma 2004/752 3. panta 3. punktu, šo lietu nodeva Civildienesta tiesai. Prasības pieteikums tās kanclerijā tika reģistrēts ar numuru F-102/05.
- 8 2006. gada 16. jūnijā Eistrupa advokāts pēc Civildienesta tiesas pieprasījuma tās kanclerijai nosūtīja pašrocīgi parakstītu prasības pieteikumu.
- 9 Šādos apstākļos Civildienesta tiesa ar apstrīdēto lēmumu noraidīja Parlamenta celto iebildi par nepieņemamību.

Par apstrīdēto rīkojumu

- 10 Iepriekš atgādinot, ka 2000. gada 24. februāra rīkojumā lietā T-37/98 *FTA u.c./ Padome (Recueil, II-373. lpp., turpmāk tekstā — “FTA rīkojums”, 26. punkts)* Pirmās instances tiesa ir interpretējusi sava reglamenta 43. panta 1. punkta pirmo daļu tādējādi, ka ir nepieciešams prasītāja advokāta pašrocīgs paraksts, Civildienesta tiesa piekrita, ka fakts, ka Eistrupa advokāts kā savu parakstu ir izmantojis zīmogu, ir uzskatāms par pārkāpumu. Tomēr saskaņā ar Civildienesta tiesas norādīto šāds pārkāpums, kas konstatēts prasības pieteikuma iesniegšanas stadijā, ņemot vērā lietas apstākļus, nevar būt par pamatu prasības nepieņemamībai (apstrīdētā rīkojuma 22.–24. punkts).
- 11 Šajā sakarā Civildienesta tiesa apstrīdētā rīkojuma 25. punktā norādīja, ka Eistrupa advokāta sniegtie paskaidrojumi uz Pirmās instances tiesas kanclerijas 2005. gada 25. oktobra vēstuli nav pamats nekādām šaubām par to, ka šis advokāts bija prasības

pieteikuma parakstītājs. Šajā kontekstā Civildienesta tiesa atsaucās uz Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedumu lietā T-34/02 *Le Levant 001* u.c./Komisija (Krājums, II-267. lpp., 56. punkts) saistībā ar pilnvaru, ko saskaņā ar Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunktu advokātam prasības celšanai dod juridiskas personas pārstāvis, pilnvaru, kura tika parakstīta, uzspiežot zīmogu.

- 12 Apstrīdētā rīkojuma 26. punktā Civildienesta tiesa norādīja, ka pēc tam, kad Eistrupa advokāts bija sniedzis savus paskaidrojumus, Pirmās instances tiesas kanceleja Parlamentam nodeva pieteikumu par lietas ierosināšanu. Tā 27. punktā vēl piebilda, ka no Eistrupa ir saņēmusi pieteikumu par lietas ierosināšanu, ko pašrocīgi parakstījis viņa advokāts.
- 13 Apstrīdētā rīkojuma 28. punktā Civildienesta tiesa atzina, ka Parlaments savukārt nav norādījis neko tādu, kas ļautu secināt, ka būtu pārkāptas tiesības uz aizstāvēšanos gadījumā, ja prasības pieteikums tiktu atzīts par pieņemamu, ņemot vērā Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas prasības.
- 14 Civildienesta tiesa no tā secināja, ka, ņemot vērā lietas apstākļus, prasības atzišana par nepieņemamu, jo nav ievērota šāda formas prasība, kura būtiski neietekmē tiesvedību, nesamērīgi var ietekmēt Eistrupa pamattiesības uz lietas izskatīšanu tiesā, it īpaši pirmajā instancē (apstrīdētā rīkojuma 29. punkts).
- 15 Apstrīdētais rīkojums Parlamentam tika iesniegts 2006. gada 17. jūlijā.

Par apelāciju

Procedūra

- 16 Ar Pirmās instances tiesā 2006. gada 23. augustā iesniegto procesuālo rakstu Parlaments cēla šo prasību.
- 17 Reglamenta 146. pantā ir noteikts, ka pēc tam, kad iesniegti procesuālie raksti, Pirmās instances tiesa pēc tiesneša referenta ziņojuma, kā arī pēc lietas dalībnieku uzklašanās var lemt par apelāciju bez procesa mutvārdu daļas, izņemot gadījumus, kad kāds no lietas dalībniekiem iesniedz pieteikumu, kurā ir izklāstīti iemesli, kāpēc tas vēlas tikt uzklašs. Šis pieteikums jāiesniedz viena mēneša laikā pēc paziņošanas attiecīgajam lietas dalībniekam par rakstveida procesa pabeigšanu.
- 18 Savā 2006. gada 10. novembra atbildes rakstā Eistrups lūdza Pirmās instances tiesu noteikt datumu tiesas sēdei, “ņemot vērā formalitātes, par ko ir strīds, izšķirošo raksturu attiecībā uz [viņu un] viņa prasību pret Parlamentu”.
- 19 Šis lūgums ir jānoraida, pirmkārt, kā pāragrs attiecībā uz Reglamenta 146. pantā noteikto un, otrkārt, tādēļ, ka tajā nav norādīti konkrēti iemesli, kāpēc Eistrups vēlas tikt uzklašs.
- 20 Ar vēstuli, kas Tiesas kancelejā reģistrēta 2006. gada 6. decembrī, Parlaments atbilstoši Reglamenta 143. pantam lūdza atļauju iesniegt repliku. Ar 2006. gada 13. decembra lēmumu šis lūgums tika noraidīts. Rakstveida process tika pabeigts 2006. gada 13. decembrī.

- 21 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (apelāciju palāta) konstatēja, ka neviens lietas dalībnieks mēneša laikā pēc rakstveida procedūras pabeigšanas nav iesniedzis lūgumu, un saskaņā ar Reglamenta 146. pantu nolēma izlemt lietu bez mutvārdu procedūras.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 22 Parlamenta prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto rīkojumu;
- pieņemt galīgo lēmumu lietā, atzīstot iebildi par nepieņemamību par pamatotu;
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
- pieņemt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem saskaņā ar atbilstīgiem noteikumiem.

- 23 Eistrupa prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prioritāri, noraidīt apelācijas sūdzību;

- pakārtoti, nodot lietu izskatīšanai Civildienesta tiesai;

- piespriet Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Savas apelācijas sūdzības atbalstam Parlaments izvirza vienu vienīgu pamatu, kas saistīts ar to, ka Civildienesta tiesa nav ievērojusi Kapienu tiesības. Šim pamatam ir divas daļas, kas saistītas ar pārkāpumiem, no kuriem pirmais ir Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas pārkāpums un otrais — tiesiskās drošības principa pārkāpums.
- 25 Saistībā ar sava pamata pirmo daļu Parlaments norāda, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo tā, tādējādi pārkāpjot Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmo daļu, Eistrupa celto prasību nav atzinusi par nepieņemamu, neņemot vērā to, ka viņa advokāts pieteikumu par lietas ierosināšanu nav parakstījis ar roku.
- 26 Attiecībā uz Civildienesta tiesas izdarīto atsauci uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Le Levant 001* u.c./Komisija Parlaments uzsver, ka šis spriedums attiecās uz Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunktu un nevis tā 43. panta 1. punkta pirmo daļu. Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu var izlabot saskaņā ar 44. panta 6. punktu, savukārt nekādas izlabošanas iespējas nav paredzētas, ja ir pārkāpta ir 43. panta 1. punkta pirmā daļa, saskaņā ar ko uz procesuālo dokumentu oriģināliem ir jābūt lietas dalībnieka advokāta parakstam. Tādēļ minētais spriedums uz šo lietu nav attiecināms.

- 27 Ciktāl Civildienesta tiesa apstrīdētā rīkojuma 25. punktā konstatē, ka “prasītāja advokāts ir arī prasības pieteikuma parakstītājs” — konstatējums, kas liek domāt, ka advokāts bija kā prasības pieteikuma parakstītājs, tā arī pats bija uzspiedis zīmogu prasības pieteikuma oriģinālam —, Parlaments apšaubā nepieciešamību pašrocīga paraksta vietā izmantot zīmogu, klātesot ieinteresētajai personai. Katrā ziņā šobrīd nav iespējams apstiprināt, ka prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī patiesi šis advokāts būtu apstiprinājis prasības pieteikumā minēto.
- 28 Sava pamata otrās daļas sakarā Parlaments Civildienesta tiesai pārmet, ka tā ir pārkāpusi tiesiskās drošības principu, neievērojot Reglamenta noteikumus par prasības pieņemamību. Neviena Kōpienu tiesību norma neierobežo tiesības atsaukties uz pārkāpumu tikai gadījumos, kad šis pārkāpums ir ietekmējis tiesības uz aizstāvēšanos. Prasība par parakstu ir tāds pats priekšnosacījums prasības pieņemamībai kā procesuālo termiņu ievērošana, no kā izriet, ka Civildienesta tiesa nevar atsaukties uz samērīguma principu un tiesībām uz lietas izskatīšanu tiesā, lai izvairītos no Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanas.
- 29 Eistrups atbild, ka nedz Pirmās instances tiesas reglamentā, nedz arī ar to saistītajos aktos nav precizēts, kas tad ir uzskatāms par “parakstu”. Turklāt nedz *FTA* rīkojums, nedz arī neviens cits tiesas nolēmums nesniedz šī jēdziena skaidru definīciju un vēl jo mazāk “pašrocīga paraksta” definīciju. Turklāt atsevišķās tiesību sistēmās, kā, piemēram, Dānijas tiesību sistēmā, zīmoga izmantošana procesuālajos dokumentos ir vispārēji atzīta. Katrā ziņā šajā gadījumā ir pieļauta attaisnojama kļūda, ja vien prasību nevarētu atzīt par nepieņemamu.
- 30 Šajā sakarā Eistrups norāda, ka, pirmkārt, Reglamenta 43. panta 1. punktā nekādi nav noteikts, vai parakstam prasības pieteikumā ir jāatbilst kaut kādām formas prasībām. Viņš piebilst, ka saskaņā ar praktiskajām instrukcijām lietas dalībniekiem (OV 2002, L 87, 48. lpp.) (I 2. punkts) Pirmās instances tiesa gadījumā, kad notiek iesniegšana

pa elektronisko pastu, nepieņem faksimila parakstu, ko "izveidojis dators". Turpretim šajā tekstā nebija pašrocīgi izveidota faksimila paraksta. Attiecībā uz 6. panta 3. punktu Pirmās instances tiesas kancelejas 1994. gada 3. marta instrukcijās (OV L 78, 32. lpp.), kurās pēdējie grozījumi izdarīti 2002. gada 5. jūnijā (OV L 160, 1. lpp.), saskaņā ar ko kanceleja var pieņemt tikai tādus dokumentus, uz kuriem ir attiecīgā lietas dalībnieka advokāta vai pārstāvja paraksta oriģināls, Eistrups norāda, ka šajā normā nav nekādu skaidru norāžu par to, kas tad būtu uzskatāms par "parakstu" vai paraksta "oriģinālu".

- 31 Eistrups uzskata, ka tomēr ir jāanalizē fiziska paraksta uzdevums. Tā mērķis ir nodrošināt parakstītā dokumenta teksta autentiskumu, pilnīgumu un neapstrīdamību un it īpaši garantēt saņēmējam, ka parakstu ir izdarījusi kāda noteikta persona, proti, paraksttiesīgā persona. Eistrups tādējādi secina, ka zīmoga izmantošana vismaz Dānijā ir jāuzskata par šiem nosacījumiem atbilstošu un tādēļ to var pielīdzināt pašrocīgi izdarītam parakstam ar lodīšu vai tintes pildspalvu. Turklāt Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) arī faksimila izmantošanu uzskatīja par pieņemamu paraksta veidu (Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. septembra spriedums lietā T-6/05 *DEF-TEC Defense Technology/ITSB — Defense Technology* ("FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR") Krājums, II-2671. lpp., 3. punkts).
- 32 Runājot par šāda zīmoga ļaunprātīgas izmantošanas risku, Dānijas tiesībās šī problēma ir atrisināta, faksimila paraksta autoram uzliekot pienākumu pierādīt, ka konkrētajā gadījumā ir notikusi ļaunprātīga izmantošana. Līdz ar to ar zīmogu izdarīts paraksts ir prezumējami autentisks. Citiem vārdiem, faksimila paraksta autors uzņemas ar zīmogu izdarītā paraksta risku. Turklāt risks, ka paraksts būtu viltots, neattiecas tikai uz zīmogiem vien, bet arī uz parakstiem, kas izdarīti ar pildspalvu.
- 33 Šajā kontekstā Eistrups uzsver, ka Parlaments nevienā brīdī nav apstrīdējis to, ka viņa advokātam ir tiesības viņu pārstāvēt, ka advokāts ir prasības pieteikuma faktiskais autors, vai to, ka faksimila parakstu ir izdarījis minētais advokāts.

34 Eistrups, otrkārt, vērsas pret Parlamenta apgalvojumu, ka iepriekš minētais spriedums lietā *Le Levant 001* u.c./Komisija nav attiecināms uz šo lietu, jo tas attiecas uz trūkumiem, kurus, atšķirībā no izskatāmās lietas, varēja novērst saskaņā ar Reglamenta 44. panta 6. punktu. Viņš uzsver, ka šajā spriedumā Pirmās instances tiesa, nenorādīdama, ka novēršana būtu nepieciešama, ir atzinusi, ka Reglamenta 44. panta 5. punkts nav pārkāpts, jo ar zīmogu attēlotais paraksts uz pilnvaras, ko advokātam devuši tā klienti, esot spēkā. Šis spriedums esot attiecināms uz izskatāmo lietu, jo, kā skaidri izriet no sekretāra darbības instrukciju 7. panta 3. punkta, Reglamenta 44. panta 5. punkta a) un b) apakšpunktā noteiktajiem dokumentiem ir jāietver advokāta pilnvara, ko “parakstījis” attiecīgās juridiskās personas pārstāvis. Lai šāda pilnvara būtu spēkā, tai ir jāatbilst nosacījumam par parakstu. Pirmās instances tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Le Levant 001* u.c./Komisija zīmoga izmantošanu ir pieļāvusi.

35 Attiecībā uz *FTA* rīkojumu Eistrups norāda, ka šī rīkojuma pamatā esošās lietas būtiskākais jautājums bija par to, vai cita persona, izņemot prasītāju advokātu, var parakstīt prasības pieteikumu tā vārdā, un nevis par to, kādā veidā šim parakstam uz prasības pieteikuma jābūt izdarītam. Runa ir par *obiter dictum*, ja Pirmās instances tiesa Reglamenta 43. panta 1. punktu ir interpretējusi tādējādi, ka tajā ir ietverta prasība par “pašrocīgu parakstu”. Turklāt Pirmās instances tiesa, neprecizējot, kas tad ir uzskatāms par “pašrocīgu parakstu”, nelemj par jautājumu, vai zīmoga izmantošana ir uzskatāma par spēkā esoša paraksta veidu.

36 Eistrups apgalvo, ka, treškārt, zīmoga izmantošana vismaz Dānijā ir uzskatāma par spēkā esošu fizisku parakstu un tā ir pielīdzināma ar pildspalvu veiktam parakstam. Tā tas esot, iesniedzot dokumentus Dānijas tiesās.

37 Ceturtkārt, viņš norāda, ka katrā ziņā tas, ka viņa advokāts ir izmantojis zīmogu, ir uzskatāms par attaisnojamu kļūdu. Šajā sakarā viņš izvirza šādus apsvērumus:

- nedz “paraksta”, nedz arī paraksta “oriģināla” jēdziens Kopienu tiesībās nav skaidri definēti;
- praktiskajās instrukcijās lietas dalībniekiem ir norādīts, ka nedrīkst izmantot tikai datora izveidotu faksimila parakstu;
- saskaņā ar Kopienu judikatūru procesuālos dokumentus var parakstīt, izmantojot zīmogu, ja nav šaubu par tā satura autoru un tam ir spēkā esoša pilnvara;
- prasības pieteikuma autora identitāte lietā neraisa nekādas šaubas;
- zīmoga, kurā attēlots paraksts, izmantošana ir atļauta Dānijā;
- šīs prasības atzīšana par nepieņemamu būtu ļoti negatīvs lēmums.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 38 Savā apelācijā Parlaments Civildienesta tiesai pārmet, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanā, kas interpretēta tiesiskās drošības principa kontekstā.
- 39 Saskaņā ar minēto procesuālo normu “katra procesuālā dokumenta oriģinālu paraksta attiecīgā lietas dalībnieka pārstāvis vai advokāts”.
- 40 Šis noteikums ir interpretējams tādējādi, ka tajā noteikts, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir prasītāja pilnvarotā advokāta pašrocīgs paraksts (*FTA* rīkojums, 23., 26. un 27. punkts). Šī interpretācija ir pieņemta arī Pirmās instances tiesas kancelejas instrukcijās, kuru 6. panta 3. punktā noteikts, ka kanceleja pieņem tikai tādus dokumentus, kuros ir “advokāta paraksta oriģināls”.
- 41 Tādēļ ir pamatoti, ka Civildienesta tiesa apstrīdētā rīkojuma 24. un 25. punktā ir atzinusi, ka fakts, ka Eistrupa advokāts prasības pieteikuma iesniegšanas stadijā ir izmantojis zīmogu, ir pārkāpums, jo paraksts, kas izdarīts ar zīmogu, nav tieši [uz dokumenta] izdarīts paraksts, kā tas noteikts Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmajā daļā. Faktiski, kaut arī attiecīgais zīmogs attēlo advokāta parakstu, tomēr šāds paraksta veids nav tiešs un uz prasības pieteikuma nav advokāta paraksta oriģināla.
- 42 Neviens no Eistrupa izvirzītajiem argumentiem šo secinājumu neatspēko.

- 43 Kā spēkā neesošs ir jānorāda arī Eistrupa arguments, pirmkārt, saistībā ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Le Levant 001* u.c./Komisija, ar ko tas norāda, ka šajā spriedumā, kurā saskaņā ar Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunktu ir pieņemts zīmogs uz pilnvaras advokātam celt prasību, ir definēts “paraksta” jēdziens sekretāra darbības instrukciju 7. panta 3. punkta izpratnē un ka šī definīcija ir piemērojama arī izskatāmajā lietā (skat. iepriekš 34. punktu).
- 44 Šajā sakarā pietiek vien atgādināt, ka Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunktā ir paredzēta tikai prasība par “pierādījumu tam, ka advokātu ir pilnvarojusi persona, kas ir tiesīga to darīt”. Šādam pierādījumam nav obligāti jābūt ietvertam dokumentā ar pilnvarotāja pašrocīgu parakstu. Ja ir tiesa, ka sekretāra darbības instrukciju 7. panta 3. punktā ir paredzēta prasība par “[..] pilnvaru, ko parakstījis juridiskās personas pārstāvis”, šo normu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to tiek grozīts Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunkts — kuru, galu galā, nevar grozīt ar kancelejas instrukcijām, bet gan drīzāk jāsaprot kā atsauci uz šādas pilnvaras iesniegšanas visvienkāršāko veidu, lai tiktāl izslēgtu jebkādas citas pierādījumus par pilnvaras izsniegšanu. Turpretim Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmā daļa neļauj pieņemt neparakstītu prasības pieteikumu, pat ja ir iesniegti pierādījumi par to, ka to ir apstiprinājis — citādi nekā pašrocīgi parakstot — advokāts vai pārstāvis, kā vārdā prasība tiek celta.
- 45 Otrkārt, ņemot vērā Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēto formas prasību, šajā kontekstā nav atbilstoši atsaukties uz iepriekš minēto spriedumu lietā “FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR”, kurā tiek apstiprināts ITSB iekšējais lēmums, ar ko ITSB atbildīgajiem pārstāvjiem savos lēmumos vai paziņojumos atļauj izmantot faksimila parakstu. Fakts, ka telekopiju, teleksu, telegrammu vai elektroniskā pasta izmantošana ir pieļauta jomās, uz kurām neattiecas pārāk stingras formas prasības — kā, piemēram, paziņojumi sakarā ar Kopienu preču zīmēm (55. un 79.–82. noteikums Komisijas 1995. gada 13. decembra

Regulā (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.)), vispārīgā veidā nav uz šo lietu attiecināms.

- 46 Tāpat arī, treškārt, attiecībā uz argumentu par to, ka no praktisko norāžu lietas dalībniekiem I 2. punkta var secināt pretējo — ka Pirmās instances tiesa, gadījumā kad notiek nosūtīšana pa elektronisko pastu, pieņem pašrocīgi veidotus faksimila parakstus (skat. iepriekš 30. punktu). Minētās instrukcijas faktiski attiecas uz tehnisko saziņas līdzekļu izmantošanu, kas kā tādi minēti Reglamenta 43. panta 6. punktā. Līdz ar to tās nav piemērojamas šā panta 1. punkta pirmās daļas interpretācijā.
- 47 Civildienesta tiesa tādēļ ir atzinusi, ka, ņemot vērā lietas apstākļus, fakts, ka Eistrupa advokāts nav ievērojis Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas prasības, nevar būt par pamatu prasības atzīšanai par nepieņemamu. Tā arī ir norādījusi, ka prasību par pašrocīgu parakstu var nepiemērot, ja to prasa lietas apstākļi.
- 48 Šajā sakarā jāatgādina, ka tas, ka uz prasības pieteikuma nav šajā sakarā pilnvarota advokāta pašrocīga paraksta, nav formas pārkāpums, ko varētu novērst saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. panta otro daļu, Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 6. punktu un Pirmās instances tiesas sekretāra darbības instrukciju 6. panta 1., 4. un 5. punktu.
- 49 Turklāt, ja Reglamenta 43. panta 6. punkts, kopš grozījumiem 2000. gada 6. decembrī (OV L 322, 4. lpp.), pieļauj faksa un elektroniskā pasta izmantošanu, ar šiem līdzekļiem nosūtīta paziņojuma spēkā esamība ir pakārtota nosacījumam, ka “parakstīts dokumenta oriģināls” tiek iesniegts Pirmās instances tiesā, vēlākais,

desmit dienu laikā pēc tam. Un arī, ja 43. panta 7. punkts, kopš grozījumiem 2005. gada 12. oktobrī (OV L 298, 1. lpp.), ļauj Pirmās instances tiesai ar lēmumu noteikt *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicējamus nosacījumus, saskaņā ar kuriem procesuāls dokuments, kas ir nosūtīts uz kanceleju elektroniskā veidā, "tiek uzskatīts par šā dokumenta oriģinālu", tad ir jāatzīst, ka šāds lēmums vēl nav pieņemts.

- 50 No tā izriet, ka pašreiz spēkā esošajos Kopienų tiesu procesuālajos noteikumos advokāta pašrocīgs paraksts uz pieteikuma par lietas ierosināšanu oriģināla ir vienīgais veids, kā nodrošināt, ka atbildība par šā procesuālā dokumenta sagatavošanu un saturu ir attiecināmi uz personu, kura pilnvarota prasītāju pārstāvēt Kopienų tiesās (šajā sakarā skat. *FTA* rīkojuma 25. un 26. punktu).
- 51 Prasības par pašrocīgu parakstu Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē mērķis, tiesiskās drošības aspektā, ir nodrošināt prasības pieteikuma autentiskumu un novērst risku, ka to patiesībā nav sagatavojusi šajā sakarā pilnvarotā persona. Šī prasība tādēļ ir uzskatāma par būtisku formas prasību, kas ir stingri piemērojama, no kā izriet, ka tās neievērošana ir pamats prasības atzīšanai par nepieņemamu.
- 52 Attiecībā uz zīmoga, kurā attēlots prasītāja pilnvarotā advokāta paraksts, izmantošanu pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jāatzīst, ka šis netiešais un mehāniskais "paraksta" veids vien neļauj konstatēt, ka attiecīgo procesuālo dokumentu noteikti ir parakstījis advokāts pats.
- 53 Runājot par Civildienesta tiesas konstatēto apstrīdētā rīkojuma 25. punktā, saskaņā ar ko Eistrupa advokāta paskaidrojumi neļauj šaubīties par to, ka šis advokāts ir bijis arī prasības pieteikuma parakstītājs, ir jāatgādina, ka prasības pieteikums, kuram tā

iesniegšanas brīdī ir būtisks trūkums, nav vienkārši izlabojams ar vēlāku un atsevišķu paziņojumu; pašrocīga paraksta neesamība neietilpst to pārkāpumu starpā, kurus var novērst lietas izskatīšanas laikā (skat. iepriekš 48. punktu). Turklāt šāds paziņojums vien nav pietiekams, lai spēkā būtu pa elektronisko pastu un faksu [sūtīti dokumenti], ja pēc tam netiek iesniegti “parakstīti procesuālo dokumentu oriģināli”.

54 Jāpiebilst, ka, kaut arī Eistrups apstiprināja, ka viņa advokāts prasības pieteikumu parakstīja personīgi, izmantojot zīmogu ar savu parakstu (apstrīdētā rīkojuma 20. punkts), nevar atzīt, ka veids, kādā parakstāms prasības pieteikums, attiektos vienīgi uz attiecīgā advokāta kabineta iekšējo praksi un parasti nav pakļaujams nedz pretējās puses, nedz tiesas kontrolei. Tādēļ nav runas par apstākli, kas ļautu objektīvi un nešaubīgi nodrošināt, ka atbildība par procesuālā dokumenta sagatavošanu un šī dokumenta saturs ir attiecināmi uz Eistrupa advokātu.

55 Šis secinājums nav pretējs Tiesas 2007. gada 18. janvāra spriedumam lietā C-229/05 P *PKK* un *KNK/Padome* (Krājums, I-439. lpp., 114.–119. punkts). Šajā spriedumā, lūgta lemt par viena prasītāja advokāta paziņojumu par viņa pilnvarojumu likumību spēkā esamību, Tiesa atzina, ka ar šiem paziņojumiem, ko sniedzis dalībvalsts advokātu kolēģijas dalībnieks, uz kuru kā tādu attiecas profesionālās ētikas normas, pietiek, lai konkrētajos apstākļos atzītu, ka prasītājs var pilnvarot advokātus. Šis lietas īpatnība bija fakts, ka prasītāja bija organizācija, kas nav juridiska persona, kas lika Tiesai uzsvērt, ka nedz tās statūtu, nedz Reglamenta normas, nedz arī Pirmās instances tiesas reglamenta normas nav izprotamas tādējādi, ka šāda organizācija var celt prasību. Tiesa uzskatīja, ka šajā ārkārtas situācijā ir jāizvairās no pārmērīgām formalitātēm un tādējādi jāļauj organizācijai—prasītājam ar visiem pierādīšanas līdzekļiem pierādīt, ka tai ir tiesības pilnvarot advokātus.

- 56 Izskatāmajā lietā turpretim šāda ārkārtas situācija nepastāv; prasība par pašrocīgu parakstu kā būtiska formas prasība (skat. iepriekš 51. punktu) ir precīzi ietverta Pirmās instances tiesas reglamenta 43. panta 1. punkta pirmajā daļā, kura ir interpretēta iepriekš minētajā judikatūrā.
- 57 Šo konstatējumu vairs neatspēko arī Pirmās instances tiesas 2004. gada 13. janvāra spriedums lietā T-158/99 *Thermenhotel Stoiser Franz* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1. lpp., 42.–45. punkts), jo šī sprieduma pamatā esošajā lietā prasības pieteikumā bija prasītāja advokāta pašrocīgs paraksts un Pirmās instances tiesa varēja pārbaudīt šī paraksta autentiskumu, salīdzinot to ar pārējiem šī advokāta parakstiem, tā teikt, pamatojoties uz objektīviem pierādījumiem un nevis uz pēdējā minētā vēlāku un atsevišķu paziņojumu par attiecīgajiem dokumentiem.
- 58 Ņemot vērā iepriekš minēto, pašrocīga paraksta trūkums nevar tikt uzskatīts par novērstu arī tad, ja, pirmkārt, Eistrupa prasības pieteikums būtu paziņots prasītājam pirmajā instancē un, otrkārt, Civildienesta tiesa no Eistrupa būtu saņēmusi pieteikuma par lietas ierosināšanu eksemplāru, kuru pašrocīgi būtu parakstījis viņa advokāts (apstrīdētā rīkojuma 27. punkts). Prasība, ņemot vērā visus pierādījumus, nekļūst nepieņemama tikai tādēļ vien, ka tas paziņots pretējai pusei. Attiecībā uz Eistrupa iesniegto jauno prasības pieteikumu pietiek norādīt, ka tas Civildienesta tiesā tika iesniegts tikai 2006. gada 16. jūnijā. Kā pareizi norādījis arī Parlaments, šī iesniegšana ir notikusi pēc prasības celšanai paredzētā termiņa izbeigšanās.
- 59 Visbeidzot, jāatgādina, ka Civildienesta tiesa uzskatīja, ka Parlaments nav pierādījis tiesību uz aizstāvēšanos pārkāpumu gadījumā, kad prasības pieteikums tiktu atzīts par pieņemamu, kaut arī paziņojums par prasības nepieņemamību formalitātes, kas

būtiski neietekmē tiesvedību, neievērošanas dēļ nesamērīgi ietekmētu pamattiesības uz lietas izskatīšanu tiesā (apstrīdētā rīkojuma 28. un 29. punkts). Šajā sakarā jāuzsver, ka pašrocīga paraksta pastāvēšana Reglamenta 43. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē ir būtisks formas noteikums (skat. iepriekš 51. punktu). Būtisks formas pārkāpums ir pamats prasības atzīšanai par nepieņemamu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 8. februāra rīkojumu lietā T-101/02 *Stagakis/Parlaments*, *Recueil*, II-63. lpp., 8. punkts), un nav jāpārbauda šāda pārkāpuma ietekme, kā arī it īpaši jāpārlicinās, vai pašrocīga paraksta neesamība uz prasības pieteikuma ir radījusi kaitējumu pretējai pusei lietā (šajā sakarā skat. Tiesas 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-286/95 P Komisija/*ICI*, *Recueil*, I-2341. lpp., 42. un 52. punkts).

60 No tā izriet, ka uz pieteikuma par lietas ierosināšanu uzspiests zīmogs, kas attēlo prasītāja pilnvarotā advokāta parakstu, ir pamats prasības atzīšanai par nepieņemamu un tas nav atkarīgs no apstākļiem, kas ņemti vērā apstrīdētajā rīkojumā.

61 No iepriekš minētā izriet, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka konstatētais procesuālais pārkāpums, ņemot vērā lietas apstākļus, nevar būt par pamatu prasības atzīšanai par nepieņemamu.

62 Tomēr jānorāda, ka, ja pirmās instances tiesas sprieduma motīvi norāda uz Kopienas tiesību pārkāpumu, bet tā rezolutīvā daļa ir balstīta uz citiem tiesiskiem pamatiem, apelācijas sūdzība ir noraidāma (Tiesas 1992. gada 9. jūnija spriedums lietā C-30/91 P *Lestelle/Komisija*, *Recueil*, I-3755. lpp., 28. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1996. gada 12. novembra spriedumu lietā C-294/95 P *Ojha/Komisija*, *Recueil*, I-5863. lpp., 52. punkts).

- 63 Izskatāmajā lietā Eistrups norāda uz pieļautās kļūdas attaisnojamo raksturu.
- 64 Šajā sakarā jānorāda, ka attaisnojamas kļūdas sekas varētu būt nevis prasības pieteikuma, kurā nav pašrocīga paraksta, atzīšana par pieņemamu, bet gan prasības celšanai paredzētā termiņa ritējuma aizkavēšana attiecībā pret ieinteresēto personu, no kā izriet, ka parakstītais prasības pieteikuma eksemplārs, kas Pirmās instances tiesā tika iesniegts 2006. gada 16. jūnijā, nebūtu iesniegts novēloti.
- 65 Tomēr pietiek konstatēt, ka Eistrups nav nedz pierādījis kāda īpaša apstākļa pastāvēšanu, kas būtu liedzis viņa advokātam iespēju prasības pieteikumu parakstīt ar roku, nedz arī pierādījis, ka viņa advokāts, kā parakstu izmantodams zīmogu, būtu izrādījis tādu rūpību, kādai jāpiemīt informētai personai (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 16. marta spriedumu apvienotajās lietās T-33/89 un T-74/89 *Blackman*/Parlaments, *Recueil*, II-249. lpp., 34. punkts, un Pirmās instances tiesas 1997. gada 9. jūlija rīkojumu lietā T-63/96 *Fichtner*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-189. un II-563. lpp., 25. punkts). Izlasot atbilstošajās normās rakstīto, it īpaši sekretāra darbības instrukciju 6. panta 3. punktā un *FTA* rīkojumā rakstīto, viņam kā rūpīgam un informātam profesionālim vajadzēja prasības pieteikumu parakstīt ar roku.
- 66 No tā izriet, ka šajā lietā uz atvainojamu kļūdu nevar atsaukties.
- 67 Līdz ar to apstrīdētais rīkojums ir jāatceļ.

Par iebildi par nepieņemamību

- 68 Atbilstoši Tiesas Statūtu pielikuma 13. panta 1. punktam, ja apelācija ir pamatota, Pirmās instances tiesa gadījumā, ja tiek atcelts Civildienesta tiesas nolēmums, pati var taisīt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā.
- 69 No šī sprieduma 38.–67. punkta izriet, ka iebilde par nepieņemamību, ko Parlaments izvirzīja Civildienesta tiesā, ir pamatota. Līdz ar to Eistrupa prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 70 Reglamenta 148. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja apelācija ir pamatota un Pirmās instances tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Pirmās instances tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 71 Atbilstoši minētā reglamenta 87. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojama apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 144. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

- 72 Tomēr, ievērojot Reglamenta 88. pantu, kas piemērojams attiecībā uz iestāžu iesniegtajām apelācijas sūdzībām, pamatojoties uz Reglamenta 144. pantu un 148. panta otro daļu, tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 73 Pastāvot šiem apstākļiem, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (apelāciju palāta)

nospriež:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2006. gada 13. jūlija rīkojumu lietā F-102/05 *Eistrup*/Parlaments (Krājums-CDL, I-A-1-89. un II-A-1-329. lpp.);**
- 2) Eistrupa celto prasību Civildienesta tiesā lietā F-102/05 noraidīt kā nepieņemamu;**

- 3) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats gan attiecībā uz procesu pirmajā instancē, gan apelācijas instancē.**

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 23. maijā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

B. Vesterdorf